

הלכות טמאת צרעת פרק ח

א. נגעי הראש והזקן הוא שיפל השער שבהן מעיקרו, וישאר מקום השער פנוי; וזה הוא הנקרא נתק. ואין נתק פחות מכגריס המרבע בין שהיה מראהו עמק, בין שלא היה עמק; ולא נאמר "עמק" (ויקרא יג, לב; ויקרא יג, לד) בנתקים אלא לומר לך מה מראה "עמק" בידי שמים, אף נתק המטמא בידי שמים, להוציא שנתקו אדם, שהוא טהור. והאשה והסרים שהעלה זקנם שער, הרי זה מטמא בנתקים.

ב. הנתקים מטמאין בשני סימנים בשער צהב דק, ובפסיון; ויש בהן הסגר שני שבועות. וכל זה, מפרש בתורה.

ג. כיצד: מי שנלד לו נתק בראשו או בזקנו אם היה בו שתי שערות צהבין דקין או יתר, ואין שם בנתק שער שחור כלל יחליט. לא היה בו שער, לא שחור ולא צהב יסגיר שבוע אחד, ובשביעי רואהו: אם נלד בו שער צהב דק, או שפסה הנתק יחליט; נלד בו שתי שערות שחורות, יפטר אותו. לא פסה, ולא נלד בו שער שחור ולא שער צהב יגלח סביבות הנתק, ולא יגלח הנתק; ויסגיר שבוע שני.

ד. וחוזר ורואהו בסוף שבוע שני: אם פסה הנתק, או נלד בו שער צהב דק יחליט; לא נלד בו כלום, יפטר שאין בנתקים הסגר יתר על שני שבועות. ואם לאחר שפטרו נלד בו שער צהב, או פסה יחליט.

ה. כיצד מגלחין את הנתק: מגלח חוצה לו ומניח שתי שערות סמוך לו, כדי שיהיה נפר הפסיון. ותגלחתו כשרה בכל אדם, שנאמר "והתגלח" (ויקרא יג, לג); וכן כשרה בכל דבר. ואפלו היה נזיר, הרי זה מגלח. הסגירו, ולא גלחו הרי זה מסגר.

ו. "שער צהב" (ויקרא יג, ל; ויקרא יג, לב) האמור בתורה, הוא שיהיה כתבנית הזהב. וזה שנאמר "דק" (ויקרא יג, ל), הוא שיהיה קצר; אבל אם היה ארוך אף על פי שהוא צהב כתבנית הזהב, אינו סימן טמאה.

ז. שתי שערות הצהבות הדקות, סימן טמאה. בין שהיו זו בצד זו, בין שהיו מרחקות זו מזו, בין שהיו באמצע הנתק, בין שהיו בסוף הנתק, בין שקדם הנתק את השער הצהב, בין שקדם השער הצהב את הנתק הרי זה סימן טמאה: והוא, שיהיו נטלות בזוג כמו שבארנו בשער הלבן.

ח. השער השחור המציל בנתקים, אין פחות משתי שערות. ואינן מצילות, עד שיהיה ארכן כדי לכף ראשן לעיקרן בין שהיו זו בצד זו, בין שהיו מפזרות: והוא, שיהיו באמצע הנתק; וישאר מן הנתק פנוי בין השער השחור שבתוכו ובין השער שחוצה לו, כדי צמיחת שתי שערות. אבל אם נשארו השתי שערות השחורות בצד הנתק, בסופו אינן מצילות.

ט. כיצד מצילות: שאם נשאר בתוך הנתק שתי שערות שחורות אף על פי שנלד בנתק שער צהב דק או שפסה, הרי זה טהור. החליטו בשער צהב או בפסיון, וצמח בנתק שתי שערות שחורות טהר הנתק. ומצילות מיד הפסיון, ומיד השער הצהב בין שצמחו באמצע הנתק, בין שצמחו בסופו: שהצומח,

מציל בכל מקום; והנשאר, אינו מציל עד שיהיה רחוק מן הקמה שתי שערות.

י. שתי שערות שצמחו אחת שחורה ואחת לבנה או צהבה, אחת ארוכה ואחת קצרה אינן מצילות. נתק שהחלט בשער צהב או בפסיון, ונלד בו שער שחור וטהר אף על פי שהלך השער השחור הרי זה טהור, עד שיולד בו שער צהב אחר או יפסה פסיון אחר מאחר שהלך השער השחור: שנאמר "נרפא הנתק טהור הוא" (ויקרא יג, לז) כיון שנרפא טהר, אף על פי שסימני טמאה במקומן.

יא. החליטו בשער צהב, בין שהחליטו בתחלה, בין שהחליטו בסוף שבוע ראשון, או בסוף שבוע שני, או שהחליטו אחר הפטר, והלך השער הצהב, ונלד בו שער צהב אחר, או שנלד לו פסיון הרי זה מחלט כשהיה.

יב. וכן אם החליטו בפסיון, בין בסוף שבוע ראשון, בין בסוף שבוע שני, או אחר הפטר, והלך הפסיון, וחזר פסיון אחר, או שנלד לו שער צהב הרי זה מחלט כשהיה: עד שלא ישאר סימן טמאה, או עד שיצמח בו שתי שערות שחורות.

יג. שני נתקים זה בצד זה, ושטה שלשער שחור מפסקת ביניהן, ונפרץ השער השחור, ונתק ממקום אחד הרי הוא כמות שהיה: שהשער השחור הנשאר ביניהן, הרי הוא בצד הנתק. נפרצה השטה משני מקומות טהור, שהרי הנשאר מן השטה באמצע הנתק. וכמה יהיה בכל פרצה מהן, אין פחות ממקום צמיחת שתי שערות; ואם היתה פרצה ממקום אחד כגריס הרי זה טמא, שהפרצה עצמה נתק אחר, והרי שער שחור בצדו, ואינו כנוס לתוכו.

יד. נתק שהשער השחור מקיפו, ונתק אחר מקיף את השער השחור נפרץ השער שביניהן ממקום אחד, טמא: שהנתק הפנימי לא נצול שהרי השער השחור בצדו, לא בתוכו. נפרץ השער משני מקומות טהור, ואפלו היתה פרצה כגריס: שהרי הנתק הפנימי והחיצון נעשו נתק אחד, ושער שחור באמצע והוא, שתהיה הפרצה כדי צמיחת שתי שערות או יתר.

טו. נתק שהיה חוט יוצא ממנו, וכן שני נתקים שהיה חוט יוצא מזה לזה אם יש ברחב החוט הנתוק כדי צמיחת שתי שערות זוקקן לטמא בשער צהב דק ובפסיון, ומצילן בצומח בו; אבל שער שחור הנשאר באותו החוט אינו מציל, עד שיהיה רחב החוט כגריס.

טז. מי שהיה בראשו נתק כגריס, ופסה ונתק כל ראשו, ולא נשאר שם שער כלל, אלא פחות משתי שערות הרי זה טהור, בין שנתק כלו מתוך הסגר או מתוך החלט או אחר הפטר: שנאמר "קרח הוא, טהור הוא" (ויקרא יג, מ).

יז. וכן אם היה הנתק בזקנו, ונתק כל זקנו הרי זה טהור. ואף על פי שאין זה מפרש בתורה שבכתב, קבלה היא שאם הלך כל שער הזקן, טהור; ויטמא עור הזקן שנקרח בנגעי עור הבשר, כמו שבארנו.

יח. הבא בתחלה וכל ראשו נתוק, או כל זקנו נתוק יסגיר שבוע אחד: אם נלד בו שער צהב, יחליט. אם לא נלד לו שער צהב,

יִסְגִּיר שְׁבוּעַ שְׁנִי : אִם נִלְד לוֹ שְׁעַר צָהָב דֶּק, טָמֵא. לֹא נִלְד לוֹ, יִפְטָר ; נִלְד לוֹ אַחֲרֵי הַפֶּטֶר שְׁעַר צָהָב, הִרִי זֶה מַחֲלֵט. נִלְד לוֹ שְׁעַר שָׁחֹר, הִרִי זֶה טָהוֹר.

יט. הֵבֵא כָּלֹו נְתוּק רֹאשׁ אוֹ זָקֵן, וְנִלְד לוֹ שְׁעַר שָׁחֹר טָהוֹר, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ ; הֵלֶךְ הַשְּׁעַר הַשָּׁחֹר טָמֵא, מִשּׁוּם פְּסִיּוֹן.

כ. הָרֹאשׁ וְהַזָּקֵן אֵין מַעֲכָבִין זֶה אֶת זֶה, וְאֵין מַצְטַרְפִּין זֶה עִם זֶה, וְאֵין פּוֹסִין מִזֶּה לָזֶה : שֶׁנֶּאֱמַר "צָרַעַת הָרֹאשׁ אוֹ הַזָּקֵן" (ויקרא יג, ל), מִלְּמַד שֶׁהֵן חֲשׁוּבִין שְׁנֵים. וְאִיזָה הוּא זָקֵן, מִן הַפֶּרֶק שְׁלֵלִיחֵי הָעֲלִיּוֹן עַד פִּיקָה שֶׁלִּגְרָגְרַת. מוֹתֵחַ אֶת הַחוּט מֵאֶזֶן לְאֶזֶן כָּל שְׁמֵן הַחוּט וְלִמְעָלָה, הִרִי הוּא מְכַלֵּל הָרֹאשׁ ; וּמִן הַחוּט וְלִמְטָה, מְכַלֵּל הַזָּקֵן.

הַלְבוּת טָמְאָת צָרַעַת פֶּרֶק ט

א. הַכֹּל מִטָּמְאִין בִּנְגָעִים, אֶפְלוֹ קֵטָן בֶּן יוֹמוֹ וְהַעֲבָדִים ; אָבֵל לֹא גוֹיִים, וְלֹא גֵר תּוֹשֵׁב. וְהַכֹּל כְּשָׂרִים לִרְאוֹת אֶת הַנְּגָעִים ; וְכֹל הַנְּגָעִים, אָדָם רוֹאֶה חוּץ מִנְּגַעֵי עֲצָמוֹ.

ב. אִף עַל פִּי שֶׁהַכֹּל כְּשָׂרִים לִרְאוֹת נְגָעִים, הַטָּמֵא וְהַטָּהוֹר תְּלוּיָה בַּכוּהֵן. פִּיֻּצֵד : כּוּהֵן שְׂאִינוֹ יוֹדֵעַ לִרְאוֹת הַחֶכֶם רוֹאֶהוּ וְאוֹמֵר לוֹ אָמֵר טָמֵא, וְהַכוּהֵן אוֹמֵר טָמֵא ; אָמֵר טָהוֹר, וְהַכוּהֵן אוֹמֵר טָהוֹר ; הַסְּגִירוֹ, וְהוּא מַסְּגִירוֹ : שֶׁנֶּאֱמַר "וְעַל-פִּיהֶם יִהְיֶה, כָּל-רִיב וְכָל-נִגַע" (דברים כא, ה). אֶפְלוֹ הִיָּה הַכוּהֵן קֵטָן אוֹ שׁוֹטֵה הַחֶכֶם אוֹמֵר לוֹ, וְהוּא מַחֲלִיט אוֹ מַסְּגִיר אוֹ פּוֹטֵר.

ג. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּשִׁהְיָה הַכוּהֵן סוּמֵךְ עַל דְּבָרֵי הַחֶכֶם ; אָבֵל אִם הִיָּה הַכוּהֵן רוֹאֶה, וְסוּמֵךְ עַל עֲצָמוֹ אֲסוּר לוֹ לִרְאוֹת נִגַע מִכָּל הַנְּגָעִים, עַד שְׂיֹרְנוֹ רַבּוֹ, וַיִּהְיֶה בְּקִי בְּכֹל הַנְּגָעִים וּבִשְׁמוּתֵיהֶן, בִּנְגַעֵי אָדָם כָּלָן וּבִנְגַעֵי בָגָדִים וּבִנְגַעֵי בָתִּים.

ד. כּוּהֵן שֶׁטָּמֵא אֶת הַטָּהוֹר, אוֹ טָהַר אֶת הַטָּמֵא לֹא עָשָׂה כְּלוּם : שֶׁנֶּאֱמַר "טָמֵא הוּא ; וְטָמֵאוּ הַכֹּהֲנִין" (ראה ויקרא יג, מד), "טָהוֹר הוּא ; וְטָהֲרוּ, הַכֹּהֲנִין" (ויקרא יג, לו). וּמִצְרָע שֶׁנִּרְפָּא בֵּין מִתּוֹךְ הַסֵּגֶר בֵּין מִתּוֹךְ הַחֲלֵט, אֶפְלוֹ אַחֲרֵי כְּמָה שְׁנֵים הִרִי זֶה בְּטָמְאָתוֹ, עַד שִׁיאֲמַר לוֹ הַכוּהֵן טָהוֹר אֲתָה.

ה. אֵין הַכוּהֵן רִשְׁאֵי לְטָמֵא אֶת הַטָּמֵא, עַד שִׁיִּהְיוּ עֵינָיו בִּנְגַע וּבַעוֹר הַבָּשָׂר שֶׁחוּצָה לוֹ ; וְאִינוֹ רִשְׁאֵי לְטָהֲרוֹ, עַד שִׁיִּהְיוּ עֵינָיו בְּמָקוֹם הַנִּגַע וּבַעוֹר הַבָּשָׂר שֶׁחוּצָה לוֹ. וְכוּהֵן שֶׁרָאָה הַנִּגַע בַּתְּחִלָּה הוּא שְׂרֹאֶהוּ בְּסוֹף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן, וּבְסוֹף שְׁבוּעַ שְׁנִי ; וְהוּא שֶׁמַּסְּגִירוֹ, אוֹ מַחֲלִיטוֹ, אוֹ פּוֹטֵרוֹ.

ו. מֵת הַכוּהֵן שֶׁרָאָהוּ תְּחִלָּה, אוֹ שֶׁחָלָה רוֹאֶהוּ כּוּהֵן אַחֵר ; וְאֵין הַשְּׁנִי יָכוֹל לְטָמֵא אוֹתוֹ בְּפְסִיּוֹן שְׂאִין יוֹדֵעַ אִם פָּסָה אִם לֹא פָּסָה, אֲלֹא רֵאשׁוֹן. וְנֶאֱמַן כּוּהֵן לוֹמֵר נִגַע זֶה פָּסָה, וְנִגַע זֶה לֹא פָּסָה, וְשְׁעַר לִבָּן זֶה קֵדָם אֶת הַבְּהֵרֶת, אוֹ בַּהֲרֵת זֶה קֵדְמָה אֶת שְׁעַר לִבָּן.

ז. חָלַל פָּסוּל לִרְאִית נְגָעִים שֶׁנֶּאֱמַר "אַחַד מִבְּנֵי הַכֹּהֲנִים" (ויקרא יג, ב), בְּכַהֲנָם. אָבֵל בַּעֲלֵי מוּמִין כְּשָׂרִים לִרְאִית נְגָעִים וּבִלְבָד שֶׁלֹא יִהְיֶה סוּמָה, וְאֶפְלוֹ בְּאַחַת מֵעֵינָיו : וְאֶפְלוֹ כּוּהֵן

שָׁפָהָה מְאוּר עֵינָיו לֹא יֵרָאֶה אֶת הַנִּגְעִים, שֶׁנֶּאֱמַר "לְכָל-מְרָאָה, עֵינֵי הַכֹּהֵן" (ויקרא יג, יב).

ח. אֵין רוֹאִין אֶת הַנִּגְעִים אֲלָא בְיוֹם בֵּין לְהַסְגִּיר, בֵּין לְהַחֲלִיט, בֵּין לְפִטּוּר: שֶׁהָרִי בְּכָל הָעֲנִין הוּא אוֹמֵר בְּיוֹם, וּבְיוֹם. וְאֵין רוֹאִין לֹא בַשַּׁחֲרִית, וְלֹא בֵּין הָעֶרְבִים, וְלֹא בְּתוֹךְ הַבַּיִת, וְלֹא בְיוֹם הַמַּעֲנָן לְפִי שֶׁפָּהָה נִרְאִית עֲזָה; וְלֹא בַצְהָרִים לְפִי שֶׁעֲזָה נִרְאִית כָּהָה. וְאִמָּתִי רוֹאִין בַּשַּׁעַה רְבִיעִית וּבַחֲמִישִׁית וּבַשְּׁמִינִית וּבַתְּשִׁיעִית, בֵּין בְּנִגְעֵי אָדָם בֵּין בְּנִגְעֵי בְּגָדִים וּבְתִים.

ט. בְּכָל יוֹם רוֹאִין אֶת הַנִּגְעִים, חוּץ מִשַּׁבָּת וְיוֹם טוֹב. חָל יוֹם שְׁבִיעִי לְהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת אוֹ בְיוֹם טוֹב, מַעֲבִירִין לְאַחֲרָיו; וְיֵשׁ בַּדָּבָר לְהַקֵּל וּלְהַחֲמִיר: שֶׁאִפְשָׁר שִׁיְהִיָּה בְיוֹם שַׁבָּת זֶה, שֶׁהוּא יוֹם הָרְאוּי לְרֹאוֹתוֹ, טָמֵא, וּלְמַחֵר יִלְכוּ לְהֵן סִמְנֵי טָמְאָה; וְאִפְשָׁר שִׁיְהִיָּה טָהוֹר, וּלְמַחֵר יוֹלְדוּ לוֹ סִמְנֵי טָמְאָה. וְאֵין דָּנִין אוֹתוֹ, אֲלָא בַשַּׁעַת רְאִיתוֹ לְאַחֵר הַשַּׁבָּת.

י. חָתָן שֶׁנִּרְאָה בּוֹ נִגֵּעַ, נּוֹתֵנִין לוֹ שַׁבָּעַת יָמֵי הַמִּשְׁתָּה; וְכֵן אִם נִרְאָה בְּבִגְדָיו אוֹ בְּבֵיתוֹ, אֵין רוֹאִין אוֹתָן עַד אַחֵר הַמִּשְׁתָּה. וְכֵן בְּרִגְלָל, נּוֹתֵנִין לוֹ כָּל יָמוֹת הָרִגְלָל שֶׁנֶּאֱמַר "וְצָוָה הַכֹּהֵן וּפָנּוּ אֶת-הַבַּיִת . . ." (ויקרא יד, לו): אִם הִמָּתִינָה תוֹרָה לְדַבְּרֵי הָרְשׁוֹת, שֶׁלֹּא יִטְמָאוּ כָּלָיו קֵל וְחֹמֶר לְדַבֵּר מִצְוָה.

יא. אֵין מַסְגִּירִין וְלֹא מַחֲלִיטִין וְלֹא פוֹטְרִין אֲלָא בְיוֹם שִׁירָאָה בּוֹ פְּתַחֲלָה, אוֹ בַשְּׁבִיעִי; אוֹ בְיוֹם שְׁלוּשָׁה עָשָׂר, בְּנִגְעִים שֶׁמַּסְגִּירִין בָּהֶן שְׁנֵי שָׁבוּעוֹת מִפְּנֵי שִׁיּוֹם שְׁבִיעִי עוֹלָה לְמִנִּין שָׁבוּעַ רִאשׁוֹן, וּלְמִנִּין שָׁבוּעַ שְׁנִי בְּכָל הַנִּגְעִים, בֵּין נִגְעֵי אָדָם, בֵּין נִגְעֵי בְּגָדִים וּבְתִים.

יב. אֵין מַסְגִּירִין בְּתוֹךְ יָמֵי הַסִּגָּר, וְלֹא מַחֲלִיטִין בְּתוֹךְ יָמֵי הַסִּגָּר אִם נָלַד לוֹ סִמֵּן הַחֲלִיט, וְלֹא מַחֲלִיטִין הַמַּחֲלֵט אִם נָלַד לוֹ נִגֵּעַ אַחֵר, וְלֹא מַסְגִּירִין אוֹתוֹ בְּתוֹךְ יָמֵי חֲלוּטוֹ אִם נָלַד לוֹ נִגֵּעַ אַחֵר שֶׁרְאוּי לְהַסְגִּיר.

יג. אֲבָל אִם הָיוּ בּוֹ שְׁנֵי נִגְעִים, וְרָאָה זֶה וְחִזֹּר וְרָאָה זֶה הָרִי זֶה מִתֵּר לוֹמֵר לוֹ הָרִי אֶתָּה מַסְגִּיר בְּזֶה וּמַחֲלֵט בְּזֶה, אוֹ מַחֲלֵט בְּזֶה וּמַסְגִּיר בְּזֶה, בֵּין פְּתַחֲלָה, בֵּין בְּסוֹף שָׁבוּעַ רִאשׁוֹן, בֵּין בְּסוֹף שָׁבוּעַ שְׁנִי; וְאֵין רוֹאִין שְׁנֵי נִגְעִים כְּאַחַת, בֵּין בַּשְּׁנֵי אֲנָשִׁים בֵּין בְּאִישׁ אֶחָד שֶׁנֶּאֱמַר "וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶת-הַנִּגֵּעַ" (ויקרא יג, ג; ויקרא יג, ל; ויקרא יג, לב).

יד. נִגִּיעַ שֶׁבָּא לְפָנֶיךָ לְרֹאוֹתוֹ לֹא יֹאמַר לוֹ לֶךְ וְשׁוּב, אֲלָא נִזְקֵק לוֹ מִיד. בָּאוּ לְפָנָיו שְׁנַיִם רוֹאֵה אֶת הָרְאוּשׁוֹן, וּמַסְגִּירוֹ אוֹ פוֹטְרוֹ אוֹ מַחֲלִיטוֹ; וְחִזֹּר וְרֹאֵה אֶת הַשְּׁנִי.

טו. אֵין הַכּוֹהֵן זָקוּק לְבַקֵּשׁ תַּחַת אֲצִילֵי יָדָיו שֶׁלִּנְגוּעַ, אוֹ בֵּין פְּחָדָיו, אוֹ בְּתוֹךְ הַקִּמָּטִים שֶׁמָּא יֵשׁ שָׁם נִגֵּעַ: שֶׁנֶּאֱמַר "לְכָל-מְרָאָה, עֵינֵי הַכֹּהֵן" (ויקרא יג, יב). וְכֵן בְּהוֹפֵךְ כָּלּוֹ לְכָן.

טז. וְכִיצַד יַעֲמִיד לְפָנֵי הַכּוֹהֵן: אִם אִישׁ הוּא נִרְאָה עָרֹם, וְעוֹמֵד כְּעוֹדֵר וּכְמוֹסֵק זִיתִים; וְאִם אִשָּׁה הִיא נִרְאִית עֲרֻמָּה, וְיוֹשֶׁבֶת כְּעוֹרֶכֶת וּכְמִנִּיקָה אֶת בִּנָּהּ, וּכְאוֹרֶגֶת בְּעוֹמָדִים שֶׁמַּגְבִּהֶת אֶת יָדָהּ הַיְּמִנִית, עַד שֶׁיִּגְלֶה בֵּית הַשְּׁחִי. אִם הָיָה הַנִּגֵּעַ נִרְאָה בָּהֶן בְּזִמָּן שֶׁהֵן עֲרֻמִּים כָּךְ, הָרִי זֶה טָמֵא; וְאִם אֵינוֹ נִרְאָה בָּהֶן כְּשֶׁהֵן עֲרֻמִּים כָּךְ, אֵין נִזְקָקִין לוֹ.

יו. וכשם שהאדם נראה לנגעו, כך הוא נראה לתגלחתו: שאם לא יראה שער בכל בשרו כשיעמד ערם בעודר וכמוסק, או כשתשב האשה כמו שבארנו הרי זו תגלחת כשרה; ואין הכוהן זקוק לחפש בשאר מקומות, שמא נשאר בהן שער אף על פי שהוא צריך לגלח הכל, כמו שיתבאר.

הלכות טמאת צרעת פרק י

א. התולש סימני טמאה בין בלן בין מקצתן, או הכוה את המחיה בלה או מקצתה, או הקוצץ את הנגע כלו מבשרו או מן הפגד או מן הבית בין קדם שיבוא לפוהן, בין בתוך הסגר בין בתוך החלט או אחר הפטר הרי זה עובר בלא תעשה: שנאמר "השמר בנגע-הצרעת לשמר מאד, ולעשות: ככל אשר-יורו אתכם הכהנים הלוים, כאשר צויתם תשמרו" (דברים כד, ח), לא שיתלש או יקץ.

ב. אבל אינו לוקה, עד שיועילו מעשיו; ואם לא הועילו, אינו לוקה. פיצד: היתה בו בהרת ובה שלוש שערות לבנות, ותלש אחת, כוה מקצת המחיה, ונשאר ממנה פעדשה אינו לוקה, שהרי הוא טמא כשהיה. וכן כל פיוצא בזה. ומכין אותו, מכת מרדות.

ג. וכן המגלח את הנתק לוקה, שנאמר "ואת-הנתק, לא יגלח" (ויקרא יג, לג); ואינו חייב עד שיגלח כל הנתק, בתער. ומתור למצרע לשא במוט על כתפו שיש בה הצרעת, ולקשר הסיב על רגלו; ואם הלכו סימני טמאה, ילכו: והוא, שלא יתכונן לכך.

ד. התולש סימני טמאה, או שכוה את המחיה, עד שלא בא אצל כוהן הרי זה טהור; וכן אם עשה כן בימי הסגר, הרי זה טהור לאחר ימי הסגר. ואם תלשן אחר שהחלט בהן, הרי זה מחלט כשהיה; ואין לו טהרה עד שתפרח הצרעת בכלו, או עד שתתמעט בהרתו מכגרים.

ה. מי שנקצצה בהרתו בלה שלא בכוונה, טהור; קצצה בכוונה אם קצץ כל הבשר החי המקיף אותה, אפלו פחוט השערה אין לו טהרה עולמית; קצצה בצמצום אין לו טהרה, עד שתפרח בכלו.

ו. התולש שערה לבנה אחת, ונשרה השניה הרי זה טהור; היו שלוש, תלש שתים ונשרה אחת הרי זה בטמאתו. היתה בו מחיה פעדשה כוה חציה והלך חציה, הרי זה טהור. היתה יתרה מפעדשה כוה המותר והלך פעדשה, הרי זה טהור; כוה פעדשה והלך המותר, הרי זה טמא.

ז. מי שהיתה בהרת בערלתו ימול, ואף על פי שהיא מילה שלא בזמנה: שמצות עשה דוחה את לא תעשה, בכל מקום. ואם מל, והלך בעור הערלה סימן שהיה מחלט בו הרי זה חייב בקרבן מצרע.

ח. מצות עשה שיהיה המצרע המחלט מכסה ראש כל ימי חלוטו, ועוטה על שפם כאבל, ופורם בגדיו, ומודיע העוברים עליו שהוא טמא שנאמר "והצרוע אשר-בו הנגע . . ." (ויקרא

יג,מה): אֶפְלוּ כוֹהֵן גָּדוֹל שֶׁנִּצְטָרַע פּוֹרַע וּפּוֹרֵם, שֶׁעָשָׂה דוּחָה
אֶת לֹא תַעֲשֶׂה.

ז. וְאִסּוּר בְּשִׂאלַת שְׁלוֹם כָּל יְמֵי חַלוּטוֹ כְּאֶבֶל שְׁנֵאמָר "וְעַל-
שָׁפָם, יַעֲטָה" (ויקרא יג,מה), שִׁיְהִיו שְׁפָתָיו דְּבוּקוֹת; אֲבָל קוֹרָא
וְשׁוֹנָה וְדוֹרֵשׁ. וְאִסּוּר לְסַפֵּר וּלְכַבֵּס, כָּל יְמֵי חַלוּטוֹ. וְנוֹהֵג בְּכָל
הַדְּבָרִים הָאֵלּוּ, אֶפְלוּ בְּשִׁבְתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים.

י. וְהָרִי הוּא מִתֵּר בְּרַחֲיָצָה, וּבִסִּיכָה, וּבִנְעִילַת הַסַּנְדֵּל, וּבִתְשֻׁמִּישׁ
הַמָּטָה; וְזֹקֵף אֶת מִשְׁתּוֹ, כְּשָׂאָר הָעָם.

יא. דִּין הַמִּצְרָע שִׁיְהִיָּה לוֹ מוֹשָׁב לְבָדוֹ, חוּץ לְעִיר שְׁנֵאמָר
"מִחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשְׁבוֹ" (ויקרא יג,מו): וְדָבָר זֶה בְּעִירוֹת הַמִּקְפּוֹת
חוּמָה, בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל בְּלִבָּד.

יב. הַמִּצְרָעֵת אֵינָה פּוֹרַעַת, וְאֵינָה פּוֹרַמֶּת, וְלֹא עוֹטָה עַל שָׁפָם;
אֲבָל יוֹשֶׁבֶת הִיא חוּץ לְעִיר, וּמוֹדִיעָה לְאַחֲרִים שֶׁהִיא טְמֵאָה.
וְלֹא הַמִּצְרָעִים בְּלִבָּד, אֲלֹא כָּל הַמְטַמְּאִים אֶת הָאָדָם חֵיבִין
לְהוֹדִיעַ לְכָל, שֶׁהֵן טְמֵאִים, כְּדֵי שִׁיִּפְרְשׁוּ מֵהֵן שְׁנֵאמָר "וְטֵמֵא
טְמֵא, יִקְרָא" (ויקרא יג,מה), הַטְּמֵא מוֹדִיעַ שֶׁהוּא טְמֵא. וְטְמֵאוֹם
וְאַנְדְּרָגִינוֹס פּוֹרַע וּפּוֹרֵם וְעוֹטָה עַל שָׁפָם, מִפְּנֵי שֶׁהוּא סֶפֶק.

יג. אֶחָד מִצְרָע מְסֻגָּר, וְאֶחָד מִצְרָע מְחֻלָּט; וְאֵין בֵּין מִצְרָע
מְסֻגָּר לְמִצְרָע מְחֻלָּט, אֲלֹא פְרִיעָה וּפְרִימָה וְתַגְלִיחַת וְצִפְרִים
שֶׁהִטְהוֹר מִתּוֹךְ הַסִּגָּר, פְּטוֹר מִן הַתַּגְלִיחַת וּמִן הַצִּפְרִים; וְהִטְהוֹר
מִתּוֹךְ הַחֲלִט, חֵיב בְּתַגְלִיחַת וְצִפְרִים. אֲבָל טְמֵאֵת שְׁנִיָּהּ, שׁוֹוָה
לְכָל דְּבָר.

יד. הַמִּצְרָע אֵב מֵאֲבוֹת הַטְּמֵאוֹת, מְטַמֵּא אָדָם וְכָלִים בְּמַגֵּעַ וְכָלִי
חָרָס בְּאֵוִיר, וּמְטַמֵּא אָדָם בְּמִשָּׁא. וּמְטַמֵּא מְשָׁכָב וּמוֹשָׁב, אֶפְלוּ
תַּחַת הָאֵבֶן, כְּזָב וְכִזְבָּה שְׁנֵאמָר "וְכַבֵּס בְּגָדָיו וְטָהַר" (ויקרא יג,ו);
וּמִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ שֶׁטָהַר מִלְטְמֵא מְשָׁכָב וּמוֹשָׁב.
(ויקרא יג,לד), וְאֶחָד הַמְּחֻלָּט וְאֶחָד הַמְּסֻגָּר, בְּכָל אֵלוֹ.

טו. חֲמִרָה יִתְרָה יֵשׁ בְּמִצְרָע שֶׁהוּא מְטַמֵּא בְּבִיאָתוֹ לְבֵית, בֵּין
בִּימֵי הַחֲלִט בֵּין בִּימֵי הַסִּגָּר. כִּיצַד: נִכְנָס לְבֵית, נְטֵמֵא כָּל אֲשֶׁר
בְּבֵית, בֵּין אָדָם בֵּין כָּלִים, אֵף עַל פִּי שֶׁלֹא נִגַּע בָּהֶן; וְנַעֲשׂוּ
רֵאשׁוֹן לְטְמֵאָה: שְׁנֵאמָר "מִחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשְׁבוֹ" (ויקרא יג,מו)
מֵה הוּא טְמֵא, אֵף מוֹשְׁבוֹ טְמֵא.

טז. הִיָּה עוֹמֵד תַּחַת הָאֵילָן, וְעֵבֶר אָדָם טָהוֹר תַּחַת הָאֵילָן
נְטֵמֵא. הִיָּה הַטָּהוֹר עוֹמֵד תַּחַת הָאֵילָן, וְעֵבֶר הַמִּצְרָע תַּחֲתָיו לֹא
טְמֵאָהוּ; וְאִם עֹמֵד, נְטֵמֵא שֶׁהָרִי נַעֲשָׂה לוֹ מוֹשָׁב; סֶפֶק עֹמֵד,
סֶפֶק לֹא עֹמֵד טָהוֹר. הַכֹּנֵס הַמִּצְרָע רֵאשׁוֹ וְרַבּוֹ לְבֵית, נְטֵמֵא כָּל
שֵׁישׁ בְּתוֹכוֹ.

יז. נִכְנָס לְבֵית הַכֹּנֶסֶת עוֹשִׁין לוֹ מַחֲצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפְחִים,
וְרַחֲבָה אַרְבַּע אַמּוֹת עַל אַרְבַּע אַמּוֹת; וְנִכְנָס רֵאשׁוֹן, וְיוֹצֵא
אַחֲרוֹן: כְּדֵי שִׁיְהִיָּה מוֹשְׁבוֹ לְבָדוֹ; וְלֹא יַעֲמֵד עִם הָעָם בְּעֶרְבּוֹב,
וְיִטְמֵא אוֹתָם.